

Bačiuotas katinas

Mirus malūnininkui trys jo sūnūs išsidalijo negausų senuko turtą. Vyriausiajam sūnui atiteko malūnas, viduriniam – asilas, o jaunėliui – katinas.

– Ką aš su tuo katinu darysiu?.. Mirsiu iš bado! – aimanavo jaunėlis.

Tai išgirdęs katinas priėjo prie savo šeimininko ir tarė:

– Neaimanuokit! Duokit man batus ir maišą. Aš įrodysiu, kad jums teko geriausioji palikimo dalis.

– Duosiu aš tau tuos batus ir maišą, nes neturiu ko prarasti, – atsiduso jaunasis šeimininkas.

Katinas, gavęs, ko prašė, apsiavė batus, per petį persimetė maišą ir trumpam šmurkštelėjo į malūną, o paskui patraukė į pamiškę, kur veisėsi daug laukinių triušių. Susiradęs krūmą, praskleidė maišą su įdėta saujele sėlenų, kurių buvo pasisėmęs malūne, ir gniūžte jaunų daigių, kurių prisiskynė pievoje.

Pasislėpęs už krūmo kantriai laukė, kol į jo spąstus įklius koks nors kvailutis triušiuukas.

Netrukus atliuoksėjo triušis. Šiam įlindus į maišą, katinas mikliai užtraukė virvę, tada maišą su triušiu užsimetė ant nugaros ir išdidžiai patraukė link karaliaus rūmų.

Atėjęs paprašė leisti jam pasikalbėti su karaliumi. Gavęs leidimą, katinas nusilenkė karaliui ir tarė:

– Jūsų dide-
nybe, mano šeimininkas
markizas Karabasas man
įsakė jums atnešti šitą
dailų triušį, kurį jis pats pagavo.

Karalius padėkojo už dovaną, bet niekaip negalėjo prisiminti, kas gi yra tas markizas Karabasas. Pasirodo, gudruolis katinas tokį titulą suteikė savo šeimininkui, jauniausiam malūnininko sūnui.

Bent kelias savaites katinas karaliui nešė triušius, kiškius, o kartą net kurapką atitempė.

Vieną dieną besilankydamas rūmuose katinas sužinojo, kad tą pačią popietę karalius su dukterimi ketina pasivažinėti palei upę savo dailiąja karieta.

Katinas greit sukurpė gudrų planą, nuskuodė į malūną ir sako savo šeimnininkui:

– Jei klausysite mano patarimų, – aiškina jam katinas, – dar šįvakar tapsite turtingiausias visoje karalystėje.

– Ką turėsiu padaryt? – susidomėjęs paklausė malūnininko sūnus.

– Jums tereikės maudytis mano parodytoj upės vietoj, o visa kita palikit man.

Malūnininko sūnus nuėjo prie upės, nusirengė

ir nubrido į pačią giliausią upės vietą. Kai vanduo jam pasiekė kaklą, katinas pradėjo šaukti:

– Gelbėkite! Gelbėkite! Skęsta markizas Karabasas!

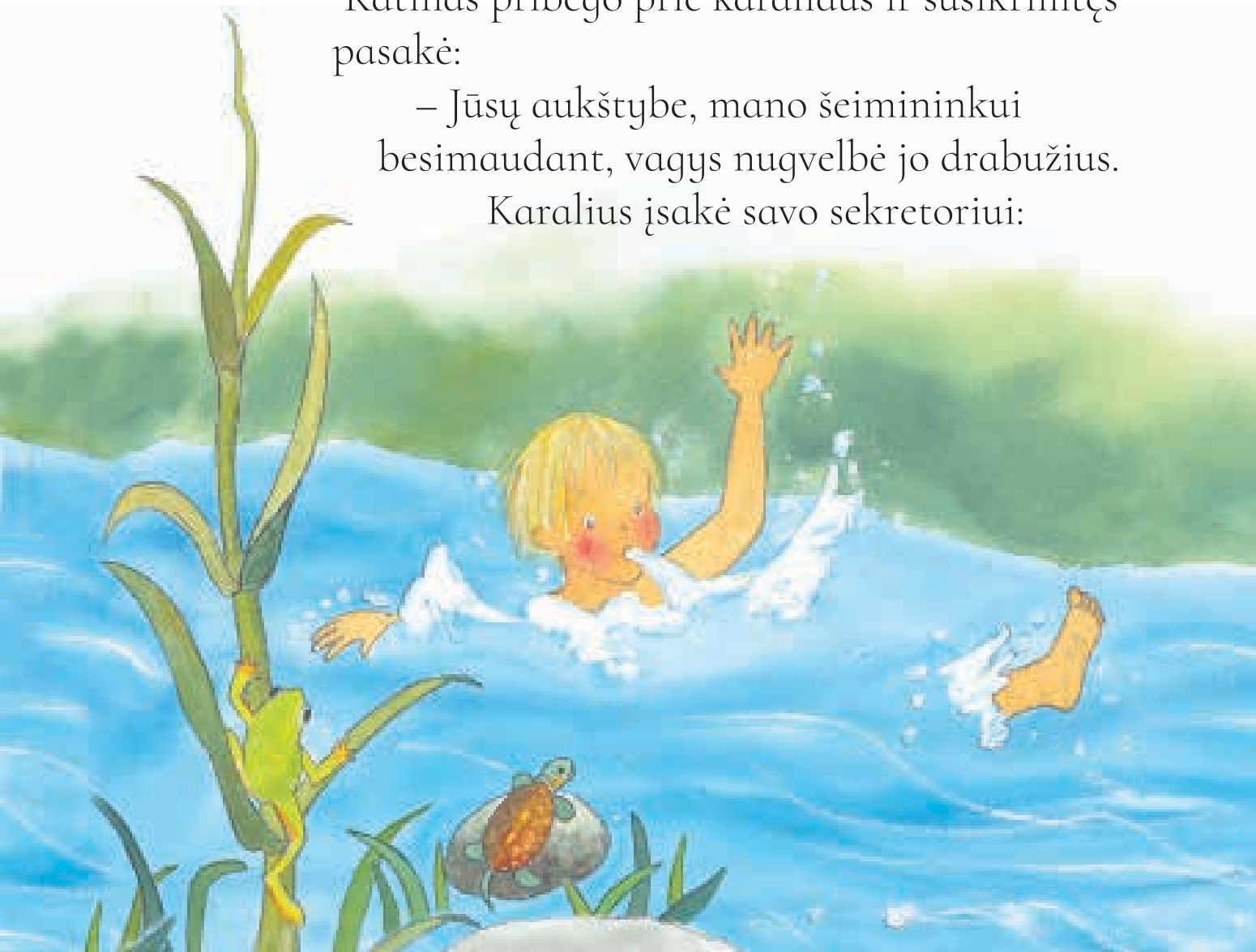
Tuo metu per tiltą važiavo karaliaus karieta. Išgirdęs, kad skęsta markizas Karabasas, karalius sušuko:

– Bet juk ten katinas, kuris man į rūmus vis atneša medžioklės laimikių! – ir įsakė savo sargybiniams: – Kuo greičiau gelbėkit markizą Karabasą!

Katinas pribėgo prie karaliaus ir susikrimtęs pasakė:

– Jūsų aukštybe, mano šeiminkui besimaudant, vagys nugvelbė jo drabužius.

Karalius įsakė savo sekretoriui:

– Atneškite iš rūmų markizui Karabasui pačius gražiausius drabužius!

Sekretorius nedelsdamas įvykdė karaliaus įsakymą.

Kai malūnininko sūnus užsivilkė prašmatnius drabužius, atrodė kaip tikrų tikriausias markizas.

Jaunikaitis priėjo prie karietos ir padėjo karaliui už tokią malonę. Karalius jam atsakė:

– Juk turėjau kaip nors atsidėkoti už jūsų dovanas. Markize, malonėkite važiuoti su mumis.

